

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. augusztus 25.
(vasárnap)**

Horváth Géza

GYÓGYÍTÓ SZERETET

Lekció: Hóseás 14.

Alapige: Hóseás 14,5. 10.

Kigyógyítom őket a hűtlenségből, szívből szeretni fogom őket, mert elfordult róluk haragom. (5)

(...)

Aki bölcs, belátja ezeket, aki értelmes, az megérti! Mert egyenesek az Úr útjai, az igazak járnak rajtuk, a vétkesek elbuknak rajtuk. (10)

Imádkozzunk!

Ékes dolog dicsérni, Urunk, felségedet — énekeltük az előbb — és a te nevedet énekkel magasztalni. Mégis oly sokszor elfelejtjük ezt. Énekkel sem magasztalunk és étellel sem. Cselekedeteinkkel és példaadásunkkal sem. Nemhogy magasztalni nem tudjuk sokszor a te nevedet, felségedet, hanem még gyalázatot hozunk a te nevedre. Ha a bűnt számon tartod, Uram, vajon ki állhat meg előtted?

Ragyogtasd a te kegyelmedet, megújuló irgalmadat. Engedd meglátnunk, hogy mégis jöhetünk, eléd állhatunk. Jóvátennénk ezt leszegezett fejjel. Bár tennénk ezt úgy, mint a vámszedő, mellünket verve, és azt mondva: Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek.

Köszönjük, hogy az elmúlt héten is oly sokszor tapasztalhattuk a te meg nem érdemelt gondviselő szereteted. Köszönjük, hogy felhoztad napodat ma is jókra és gonoszokra egyaránt. Hálás a szívünk, hogy nem hallgatott el még az evangélium üzenete.

Köszönjük, hogy megterítetted számunkra az úrasztalát. Láthatjuk, hogy Jézus mindent elvégezett, megbékített bennünket veled, és ma is általa járulhatunk hozzád, és a kegyelemhez.

És így augusztusban hadd köszönjük meg neked a kenyeret, termést, azt, hogy vetés és aratás el nem múlt. Megköszönjük, hogy gondoskodsz rólunk, bűneink ellenére is.

Köszönjük, hogy figyelmeztetsz: nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely a te szádból származik.

Bocsásd meg, hogy sokaknak csak a kenyér kell vagy kellene. Csak a jólét, a bőség, de annak adója és forrása, te magad, Urunk, aki az Élet Kenyere vagy, az már nem kell. Bocsásd meg a ni népünk sok bűnét, bálványimádását, káromkodását, káromlását, szívének indulatait. Bocsásd meg, és adj megtérést, Urunk.

Köszönjük, hogy a te néped közbenjárhat másokért is. Szeretnénk úgy állni előtted ma is, hogy könyörülj rajtunk, kegyelmezz nekünk, hogy valóban téged dicsérjen szívünk és szánk.

Kérünk, nyisd meg előttünk az ige ajtaját.

Köszönjük, hogy a te folyóid tele vannak vizekkel. Köszönjük, hogy a régi hír örökre új, hogy ma is forrás fakad, bő, mennyei, a szomjunkat enyhíteni.

Kérünk, táplálj, itass bennünket élő igéd kenyérével és vizével.

Ámen.

Igehirdetés

A Hóseás könyvét olvastuk az elmúlt napokban, és a mai napon fejezzük be ennek a viszonylag rövid, de tartalmas könyvnek az olvasását.

Hogy miért olvastam ezt a két verset? Azért, mert minden emberi bűn és hitetlenség, hűtlenség, szövetségszegés felett ragyog számunkra Isten kegyelme és hűsége. Valóban igaz: ha mi hűtlenkedünk, Ő hű marad. Isten ezt ígéri az Ő népének: „Kigyógyítom őket a hűtlenségből, szívből szeretni fogom őket, mert elfordult róluk haragom.”

Ha valaki a Hóseás könyvét naponta olvasta, az bizonyára szembesült azzal, és talán feltette magának is ezt a kérdést: miért szól itt minden rész ugyanarról. Arról, hogy Izráel hűtlen lett az őt szerető Istenhez, az őt kiválasztó Urához. Kilépett a szövetségből, megszegte a szövetséget. Hűtlenné vált, és Isten ennek ellenére figyelmezteti, szereti, hívogatja, megtérésre szólítja fel, ígéreteket ad neki. Minden rész ugyanarról szól.

* * *

Nem az a kérdés, hogy két héten keresztül mindennap olvastuk, hanem az, hogy ennek a könyvnek a központi üzenete felragyogott-e nekünk? Tudniillik az, hogy „ne legyenek neked idegen isteneid énelöttem. Én az Úr vagyok a te Istened!” Amíg ezt meg nem tanuljuk, addig mindig legyen szemünk előtt Hóseás könyve, még ha minden rész ugyanazt mondja is!

Az egyik gyülekezet küldöttsége egyszer elment az espereshez és azt mondták neki: a mi lelkészünk mindig ugyanarról beszél. Miről beszél? — kérdezte az esperes. Néztek egymásra, senki nem tudta elmondani. Azt mondta az esperes: na, akkor menjenek vissza és hallgassák addig, amíg meg nem tanulják. Valahogy így olvassuk mi is Hóseás könyvét az Ószövetségben, amíg meg nem tanuljuk, hogy az Úr, a mi Istenünk egyedüli Isten, nincs hozzá fogható. Ne gyártsunk magunknak bálványokat, egyedül Őt dicsérje a szánk, egyedül Őt szolgáljuk, egyedül Őt kövessük. Amíg ezt meg nem tanuljuk, addig olvassuk nyugodtan, hogy mivé lesz a választott nép, Isten népe, a kihívottak serege, ha nem marad meg az Úr szövetségében, ha kilép ebből a szövetségből, ha elhajlik az ő Urától, ha bálványokat kezd imádni Isten helyett vagy mellett.

Mégis azt mondhatjuk: Isten olyan könyörületes, hogy elénk adja ebben a könyvben és elmondja, hogy mi lett ennek a következménye, hogy ezt tettétek. Elmondja azt is Isten, hogy mi lesz annak a következménye, ha a nép megtér az ő útvjáról, élete lesz, áldás lesz, és gyümölcstermő életet tud majd élni.

Ebből a szakaszból és az egész könyv üzenetéből két dolgot szeretnék kiemelni. Nézzük meg, mit mond Isten igéje a bálványimádásról és a megtérésről. Két központi üzenet, amibe beleesett Isten népe, és ahova eljuthat megtérés által Isten gyermeke.

A Biblia szerint mi a bálványimádás? Hitvallásunk azt mondja: az, ha az ember az egy igaz Isten helyett, aki magát igéjében kijelentette, vagy rajta kívül is mást képzel, vagy tartogat magának, hogy abba bizalmát vesse.

Néhány száz évvel ezelőtt a reformátorok tanításain álló elődeink úgy mondták ezt, hogy van vastag és vékony bálványimádás. Ezt a két szót mi már nemigen értjük, hogy ez mit jelenthet. Némelyek úgy fordították, hogy van nyílt, és van alattomban való bálványimádás.

Ha Kátéink szövegét vesszük alapul, akkor azt lehet mondani: van olyan bálvány, amelyet az ember Isten helyett imád. Gondolom, hogy ez a magát kereszténynek való embert ez nem annyira érinti. Sokkal inkább érint bennünket a vékony vagy még vékonyabb bálványimádás, ami a Bibliában azt jelenti, hogy Isten mellett, rajta kívül is, valakit vagy valamit az ember Istenként imád, szolgál és szeret. Ez a vékony bálványimádás minden korban jellemezte Isten népét. Amikor Józsué azt mondja a népnek: ti válasszatok, hogy kit szolgáltok, de én és az én házam népe az Urat szolgálják. Miért volt erre szükség? Azért, mert Izrael népe imádta az Urat is, bemutatták az áldozatokat, a Törvény előírásait nagyjából megtartották, de rajta kívül átvették a Baál az Asera vagy más népek bálványkultuszát is, és annak is hódoltak.

Amikor Illés azt mondja: ha Baál az Isten, kövessétek azt, ha meg az Úr, akkor menjetek utána. Meddig sántikáltok kétfelé?

Ez azért olyan fontos és nehéz, mert sokszor az ember ezt nem tudatosítja önmagában. Meg van elégedve azzal: eleget tettem Istennek. Én Őt dicsértem. Csak elfelejti az ember, hogy egy kicsike szó kimaradt: Őt is dicsértem. Én az Urat szerettem. Csak elfelejtjük, hogy Őt is szeretjük — és az Isten mellé tesszük.

Valaki elmondta, hogy bement egy lakásba, akinek a tulajdonosa egyházi szolgálatban volt. Az asztalán ott volt a Biblia, mellette meg egy Buddha szobor. Figyelmeztette az illetőt: te, ezt a szobrot dobd innen ki. Ezt Gedeon, vagy Ezékiás, vagy Mózes kihajította volna a szemébe. A válasz az volt rá: ez művészileg érték. Nem egyeztek meg aztán. Szóval ez van az emberi szívben: mellette még valami.

Isten pedig nem adja dicsőségét másnak. Isten azt mondja: Ő féltőn szerető Isten. Ami a Bibliában nem azt jelenti, hogy féltékeny Isten, hanem, hogy félt bennünket, ezért féltőn szerető. Mert tudja, hogy mihelyt nem rá nézünk, mihelyt nem benne bízunk, mihelyt nem csak tőle várjuk és csak tőle kérjük a szabadulást, az oltalmat, az erőt, a kegyelmet, a szeretetet, azon nyomban elbukunk és elcsúszunk.

Ha a bálványimádásról van szó, akkor olvassák el Ézsaiás próféta könyvét, a 44., 46., 48., 57. részeket, és meglátjuk, Ézsaiás hogyan harcol a bálványimádókkal szemben. Ézsaiás nemcsak a bálványimádókkal harcol, hanem a bálványimá-

dókért is harcol. Nemcsak megmondja azt, mint ahogy a mi Istenünk is, hogy mit tettetek, hanem azt is megmondja, hogy mit tegyetek: térjetek hozzám. Ezért nem lehet elválasztani ezt a kettőt: a bálványimádást és a megtérést.

Ha Hóseás könyvét olvassuk, akkor látjuk, hogy ez a kettő is mindig együtt van. Isten felragyogtatja, hogy ezzé váltál, ez lettél. Elfordultál tőlem. És mindig hozzáteszi: térj vissza. „Térj énhozzám, mert megváltottalak.” Ha hozzám térsz, megbocsátok, hűséges vagyok. Gyümölcstermővé teszem az életedet, helyreállítalak. Megkapod az örömet, a békességet és a nyugalmat. Kell ennél több?

Ézsaiás könyvéből csak felvillantok néhány olyan igét, amely nagyon fontos az előbb elmondott részekből. Az 57. fejezetben azt mondja az Úr az Ő népének: én tudom megmondani, hogyan boldogulsz, de amit csinálsz, az nem használ neked. S akkor Isten népe nem arra volt kíváncsi, hogyan tudunk boldogulni, hanem azt mondták: majd ezt megmondják a bálványaink, tudjuk ezt mi magunktól, meg elég okosak vagyunk ehhez, elég képzetek vagyunk, és elég tapasztalatot szereztünk. Pedig Isten azt mondja: én tudom megmondani, hogyan boldogulsz, amit most csinálsz, az nem használ neked.

Isten arra tanít — mondja egy másik helyen az ige —, ami javunkra válik. Bár csak figyeltél volna parancsaimra, akkor folyamként áradna rád a jólét. Tudniillik a bálványimádás legszörnyűbb volta az, hogy az ember nem figyel többet az Istenre. És Isten, amikor azt mondja: nem figyeltél rám, hova jutottál, mi lett ennek a következménye, akkor azt mondja: mielőtt bekövetkezett, már hirdettem.

Így mondhatnánk: ez az Isten preventív kegyelme. Mielőtt bekövetkezne, én már hirdettem. Az igazi prevenció, amit gyakorol velünk az Isten, az, hogy megmondja, mi lesz ennek a következménye. Azt mondja: ember előzd meg, ne ess bele! De megüünk a magunk feje után és megcsináljuk a magunk bálványait.

Ézsaiás könyvében olvassuk, hogy kimegy az ember, kivágja a fát, megfaragja a bálványát, a többit meg elégeti. Egy fatuskót kezd imádni és dicsőíteni. Miért volt olyan szörnyű a bálványimádás? Mert az ember magának alkotott bálványt. Ilyenkor az ember mindig elfelejti, hogy Ő az alkotó, mert Ő alkotott minket. Így mondja az ige: Ő alkotott minket, az Ő legelőjének juhaink vagyunk. De amikor az ember bálványt csinál magának, akkor ő akar magának istent alkotni. Isten a saját képére és hasonlóságára alkotott minket, az ember a bálványt mindig saját maga képére, a vágyai, elképzelései, és saját hasonlóságára alkot.

Amikor az ember bálványt alkot, akkor olyan bálványt készít, amely néma és elfelejtkezik arról, hogy nekünk beszélő Istenünk van. Akivel lehet beszélni. Nekünk olyan Istenünk van, aki szemmel tart bennünket, a bálványaink pedig vakok, nem látnak. Amikor az ember bálványt készít magának, akkor süket bálványt tud alkotni. Istennek pedig fülei vannak — nem úgy, mint neki. Azért, hogy megértsük, milyen Isten, a Biblia ezt a képet használja.

A 2Mózesben azt olvassuk: láttam az én népem nyomorúságát. Kiáltásuk felhatolt élem. Le is szállok, hogy megszabadítsam őket. — Ilyen a mi élő Istenünk. Azt mondja: láttam az én népem nyomorúságát — ezt a bálvány soha nem tudja, mert vak —, hallottam őket, kiáltásuk feljutott hozzám, és én leszálok, hogy megszabadítsam őket. — Mert Isten szabadít, a bálvány pedig még jobban megkötözi az embert. Még nagyobb rabságba taszítja.

Azt mondja Ézsaiás: a bálványt hordozni kell, éppen azért mert tehetetlen. Ez majd 3000 év múltán is aktuális: vállukra veszik és hordozzák. Amit az ember a vállára vesz. A petrencerúdon ott van egy bálvány, négy ember a vállára veszi és hordozza. Ézsaiás már akkor megmondta ezt, mert akkor is úgy csinálták.

Isten pedig mit szeretne velünk? Ő szeretne bennünket hordozni. Azt mondja: hordoztalak titeket sasszárnyakon. Énekeljük is: Sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajodban védett, és áldását naponként tölti ki rád. És mindenben érzed áldását és kegyelmét.

Isten mit mond? Ne legyen neked idegen istened! Az is bálvány, ha valaki Istennek egy-egy tulajdonságait emeli csak ki Istennek teljes ismerete nélkül. Az is bálvány (és most a nagyon vékony bálványimádásról beszélek), ha valaki Istent csak úgy akarja ismerni, mint szerető Istent. Sok olyan ember van, aki Istenről csak annyit tud: Ő szeret. Olyan istenképet formál magának, hogy Isten gondviselő Isten. Gondot visel rólunk. Azt nem tudja elmondani, amit a zsoltáros úgy mondott, hogy gondot visel rólunk, a mi szabadításunk Istene. Mert számára Isten nem szabadítás Istene, csak a gondviselésnek az Istene.

Amikor az ember ebben az Istenben csalódik, akkor tulajdonképpen nem Isten hagyta cserben, csak a bálványa. Aki a szerető Istent ismeri, ha valami történik az életében, azt mondják: hát így szeret az Isten bennünket? Hát így ne szeressen! A családban beteg lett valaki, aztán meg is halt ebben a betegségben, talán fiatalon halt meg, és azt mondja a család: így szeret bennünket az Isten? Hát így ne szeressen! — Ez nem Isten szeretete. Ez csak a bálvány. Az az istenkép, amit magunknak gyártottunk.

Hogy értem ezt? Jób feleségének ugyanilyen bálványisten képe volt. Miért? Mert csak egyet tudott: az Úr adta. Azt mondja Jóbnak:átkozd meg az Istent, és halj meg! Jóbnak meg teljes Isten-képe volt, mert ő nemcsak azt az Istent ismerte, aki adta tőle a gyermekeit, vagyonát, egészségét, hanem azt az Istent is ismerte, aki elvette. Az Úr adta, az Úr elvette — legyen áldott az Úr neve! Sokan csak azt az Istent ismerik, aki megsebez. Nemcsak az van az igében, hogy Isten megsebez, hanem hogy be is kötöz. Vagy nagyon sokan csak azt ismerik, aki bekötöz. De hogy az tőle van, hogy megsebzett engem? Azt is Ő adta a Róma 8,28. fényében és igazságában, hogy akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra van.

Milyen Isten-képünk van nekünk? Tudjuk, hogy az örökélet az, hogy Istent megismerjük. De nemcsak a szeretőt, nemcsak a jóságost — hányan használják: Jóisten. Jaj de sokan fognak csalatkozni, akik a Jóistent emlegetik, mert Isten nemcsak jó (sőt tudjuk az evangéliumból: senki sem jó, csak Isten), de van ítélő Isten is. Isten igazságos is. Aki nemcsak azt mondja: gyertek, én Atyám áldottai, és örököljétek az országot, amely számotokra készítettett, hanem van igazságosan ítélő Isten is, aki pedig az ördögnek és az ő angyalainak kénkövel égő tüzes tavat készített.

Teljes Isten-képünk van nekünk? Erről csak annyit befejezésül, hogy a teljes Isten-kép Jézus Krisztusban realizálódott és jött el erre a földre. Ő azt mondta: Aki engem látott, látta az Atyát. Aki engem megismert, az megismerte az Atyát is. Ő hozta le nekünk az Isten-képet, mert Ő az Isten dicsőségének visszatükröződése és arcának képmása. Jézus Krisztus legyen a szemünk előtt.

Isten azt mondja népének: „kigyógyítom őket a hűtlenségből, szívből szeretni fogom őket, mert elfordult róluk haragom.” — Ezt azért olvastam fel, mert olyan szépen benne van, hogy nem ti gyógyultok meg, hanem én gyógyítalak ki titeket. Ebben az igében benne van: szívből szeretni foglak titeket. Isten tehát elmondja nekünk, hogy mi a megtérés. Ugyanis a Hóseási könyvben sokszor fordul elő ez a szó: térjete meg. A Bibliában is megszámlálhatatlanul sokszor fordul elő.

Néhány dolgot elmondok a megtérésről is. Mi a megtérés? Sokan tudják, de nem lesz haszontalan, ha néhány dolgot megtudunk. Mi a megtérés a Bibliában? Az, amikor ezt a meg nem érdemelt kegyelmet tapasztalva az ember elfordul a bálványaitól és odafordul az élő Istenhez. Tesz egy 180-fokos fordulatot, azért, mert ez az Isten ragyog fel neki, aki azt mondja: megbocsátok neki, szeretni fogom őt, irgalmas leszek hozzá.

A Biblia beszél első megtérésről és megújított megtérésről. Akik azt mondják, hogy a megtérés egy folyamat, azoknak is igazuk van. Nem mindenben, de van igazuk. Az első megtérés az, amikor az ember a sötétségből a világosságra, a Sátán hatalmából az Istenhez tér, és halálból az életre jön. Érdekes, hogy a reformátor eleink ezt emelték ki: a hívő ember élete sok-sok megtérés. Miért? Mert újból és újból oda kell fordulni az Istenhez. Mint Dávidnak. Vétkezett Betsabéval, gyilkos lett, beleesett újból óemberi természetének csapdájába. De egyszer csak felkiált: a te szabadításod örömét add vissza nekem!

Vagy mint Péter, aki a tűznél fogadkozik: nem is ismerem ezt az embert. Aztán mégis elmondja: igen, Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged.

Vagy a Jelenések könyvének a gyülekezetei: ahol mindig azt olvassuk: térj meg, mert ha nem... térj meg ismét — és meg kellett térni ismét az Úrhoz, az Istenhez.

A Bibliának nagy kérdése: vajon az ember megtérhet-e magától? Azt mondja a Szentírás: nem.

Jeremiás könyvében olvassuk: Vajon elváltoztathatja-e a néger az ő bőrét, vagy a párdac az ő foltjait?

Azt mondja Isten: ti sem tudtok jót tenni, annyira megtanultátok a rosszat.

Viszont azt mondja a Szentírás: az ember megtérése is Isten munkája. Ezért olvassuk Jeremiás könyvében azt a szép ígét, hogy téríts meg Uram, és megtérek.

Vagy a Cselekedetek könyvében, amikor azt mondják: Isten adott a pogányoknak is megtérést az életre. Ki adta a megtérését Kornéliusnak, a szerencsen komornyiknak? Isten? Isten adott nekik is megtérést az életre. Tudniillik a Bibliában a hívő ember élete nem a megtéréssel kezdődik, hanem a szabadítással. És ezt a szabadítást átélve tér meg az ember az ő Urához és Istenéhez. Amikor Isten megszabadítja, újjá teszi, újjá szüli élő reménységre, akkor az ember az Úrhoz tér.

Azt vettem észre, hogy a megtérés motivációja mindig az Isten szeretete. A megtérés motivációja nem a bűn, az majd következménye lesz. A megtérés motivációja, hogy az ember felfedezi azt, hogy ki az Isten.

A Lukács 15-ben van a tékozló fiú példája. A tékozló fiú magába szállt, és azt mondta: Az én Atyám házában a béresek is bővölködnek kenyérben. És utána mondja: vétkeztem az Úr ellen és te ellened. Vagyis mit vesz észre a tékozló fiú? Azt, hogy az ő Atyja jó, még a béreseknek is kenyeret ad. Sőt nemcsak kenyeret

ad, hanem rá még szalámit is (mondanánk ma ezt). Azt adja a béresnek, ami nem kötelessége. Nem rabszolgaként bánik velük, hanem munkatársként. Milyen nagy az én Atyám! Milyen jó az Atyám! Hát hogyhogy ezt eddig nem vettem észre? És ez motiválja benne azt, hogy vétkezett. Kihozza belőle a bűnbánatot, aztán a bűnvallást, és kihozza belőle, hogy akarjon hazamenni és az Atya színe elé állni. És meg is teszi ezt.

Valóban úgy van, ahogy egy nagy dogmatikusunk, Sebestyén Jenő írja a könyvében: a megtérést Isten szeretete hozza létre, és az az ember akarata által realizálódik. Mert benne van az én érzelmem, értelmem, akaratom is.

Hóseás könyvéből ezért olvastam fel: „Aki bölcs, belátja ezeket, aki értelmes, az megérti.” — Ott van a megtérésben az ember értelme: azután magában szállt, elkezdett gondolkozni: mi van az én Atyám házában, hova jutok akkor, ha itt maradok. Ott van az érzélem, ki tudja mondani: Atyám, és ott van az akarat: felkelvén elmegyek az én Atyámhoz, és azt mondom neki: vétkeztem az ég ellen és te ellened.

Tudom, hogy vannak, akik megkérdezik, hogy ha Isten munkálja a megtérést az életünkben, akkor mégis miért hirdeti a Biblia oly sokszor: térjetek meg! Keresztelő János sokszor mondta: térjetek meg! Elközelített a mennyek országa. Miért hirdetik mégis, hogy térjetek meg, ha magunktól nem tudunk megtérni? Azért, mert ez az ember legfőbb kötelessége, hogy ne az ördögnek, hanem az Istennek szolgáljon, és Isten joggal várja el ezt az embertől, még ha nem cselekedheti is.

Amikor a Tízparancsolatot vettük Tahiban, ott is elővettük ezt a kérdést, hogy ha a Tízparancsolatot nem tudjuk megtartani, akkor Isten miért parancsolja mégis olyan keményen? A feleletben ilyeneket hallottunk: azért, mert már Isten tudja, hogy én nem tudom megtartani, de azt akarja, hogy érezzem át az én tehetetlenségemet, a gyengeségemet, érezzem át, hogy kiáltsak: én nem tudom megtartani, Úr Jézus. Kiáltani kell a segítségért, kiáltani kell: téríts meg, Uram, és megtérek.

Így munkálkodik Isten Lelke és igéje által a mi életünkben. A megtérés a megtérőt szembesíti bűneivel, meggyőzi Isten Lelke, hogy ezzel az Urat megbántotta, ez az érzelmi szál, és előidézi a megtérésre való megszorodást. A korinthusiak megtérésre szomorodtak meg. Addig a bűneit nem látja az ember, vagy bagatellizálja, de attól kezdve meglátja, hogy ezekkel Istent megbántotta, haragját és büntetését magára vonta. Éppen ezért a megtérő a bűnt gyűlöli, megvallja és elhagyja — ezt mondja Isten igéje. Ezért nincs kikapcsolva az értelem, az érzélem és az akarat.

Biblikusan írták eleink: a megtérés az óember megöklése és az új ember felöltözése. Az óember állandóan feltámad, mindig felkel. Nem lehet egyszer megölni, mindig öklölni kell. Az új ember pedig azt jelenti: lelki örömöm van Jézus Krisztusban, szabadságban szolgálhatom Őt, és szabadságban élhetek az Ő vezetése és tetszése szerint. A megtérés csodája mindig az, hogy gyümölcssei vannak.

Hóseás 14,9-ben azt mondja Isten: „tőlem kapod gyümölcsödöt.” Hiszen a megtérés pontosan a gyümölcsökről látható a hívő ember életében. Megtéréshez illő, vagy megtéréshez méltó gyümölcsöket kell teremnünk. Aztán az Atya meg-

tisztít bennünket, megmetsz bennünket (János 15), hogy még több gyümölcsöt teremjünk az Ő nagy neve dicsőségére.

Mi volt itt a megtérés? Röviden: a megtérés Izráel életében az volt: „Asszíria nem segít meg minket.” Mint bálványtól, elfordulnak attól, hogy más nemzet segíthet rajtuk. Elfordulnak attól, hogy önmagukra se építsenek: „nem ülünk többet lóra” — meg ha lóra ülünk, akkor mi harcolunk, mi tudjuk. Elfordulnak önmaguk bálványozásától, erejétől, önmaguk igazságától, a harctól, amit ők a maguk erejére és eszére támaszkodva harcolnának. Végül azt mondják: „Nem nevezzük többé istenünknek kezünk csinálmányát. Csak nálad talál irgalmat az árva.” Vagyis elfordulnak azoktól a vallásos cselekedetektől, amelyikbe addig bizalmukat vetették. Elfordulunk többé kezünk csinálmányaitól, nem tartjuk többé isteneknek, nem imádjuk őket, nem hódolunk nekik — csak téged egyedül. Azt mondja Isten: ha megtérsz, Izráel, hozzám térj meg! Azért, mert olyan Istenünk van, aki azt mondja: elfordult rólad haragom.

Mivel itt a terített úrasztala, elmondom: ahhoz, hogy Isten haragja elforduljon rólunk, valakire oda kellett fordulnia ennek a haragnak. Nagypénteken ez a harag Jézus Krisztus golgotai keresztre fölé fordult. Odafordult ez a harag annyira, hogy Jézus Krisztus azt mondta: én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? Hogy Isten haragja elfordult a hívő felől, ennek bizonyítéka az úrasztala. Erősödjünk meg a kegyelemben, Isten szeretetében. Egyedül Őt tartsuk életünk Urának, és valljuk, hogy Ő a mi szabadító Istenünk, Ő vezet minket mindhalálig.

Imádkozzunk!

Urunk, mérhetetlen szeretet, valóban nem fogjuk fel, nem értjük meg, mily magas, mily mély, mily széles ez a csodálatos isteni szeretet, amely körülveszi az embert.

Köszönjük a kegyelmi időt, amelyet adsz nekünk, amellyel hívsz magadhoz, és amellyel újból és újból bizonyosságot tesz nekünk Isten ígéje. Arról, hogy ki vagy te, hogyan szeretsz bennünket, és milyen gyógyító szeretettel jössz felénk.

Urunk, engedd, hogy eldobjuk bálványainkat, felszámoljuk mindazt, ami megakadályozott a neked való szolgálatban, a hűséges követésben, hogy eldobjuk mindazt, ami befogta a szánkat, amikor imádkoznunk kellett volna, vagy elnémította nyelvünket, amikor rólad kellett volna bizonyosságot tennünk. Segíts, hogy eldobjuk bálványainkat, ami elvette örömünket, bizonytalanná tett még üdvösségünk vagy örök életünk felől is. Segíts, hogy eldobjuk bálványainkat, amely elvette időnket, erőnket, anyagi javainkat, amire többet áldoztunk, vagy többet fordítottunk időben, anyagiakban, erőben, mint neked adtunk volna.

Kérünk, szabadíts meg önmagunk bálványozásától, szereteteink bálványozásától, gyermekeink vagy unokáink bálványozásától, és segíts, hogy minden helyén legyen az életünkben. A legelső helyen te legyél, Urunk, hogy ne legyenek idegen isteneink.

Kérünk, hordozz bennünket. Áldd meg betegeinket, vigasztald gyászoló testvéreinket. Végy körül bennünket szereteteinkkel együtt a te kimondhatatlan irgalmaddal, Urunk.

Ámen.